

Ples nadpřirozena

Ze spánku mě vytrhne líbezná melodie, nesoucí se okolím. Protřu si oči a posadím se. Zaposlouchám se do hudby. Zní tak krásně, jako by v sobě měla veškerou nádheru světa. Mám chuť tančit a zpívat. Otevřu okno a se zavřenýma očima poslouchám ty nadpozemské tony. Musím najít zdroj. Nebo snad zešílím. Přes noční košili si obléknu pouze kabát a vylezu ven oknem. Díky bohu za to, že mám pokoj v prvním patře. Nedělá mi žádný velký problém seskočit do měkké a mokré trávy. Neslyšně se rozeběhnu za hudbou. Nevnímám nic kromě ní. Trošku urččená dorazím na kopec. Melodie je pořád silnější. To co uvidím, mi vyrazí dech. Pod kopcem se pořádá ples. A ne ledajaký ples. Skupinka skřítků, oděna do slavnostních obleků, hrající na nástroje. Na harfu, flétnu, kytaru, basu, klavír a mnoho dalších. Pak by váš pohled zaujal samotný tančící dav. Víly držící se za ruce a točící se dokola, elfové pohybující se do rytmu hudby, kentauři klapající svými kopyty, dryády povalující se u jezírka, ve kterém plavou mořské panny. A to není vše. Největší pozornost k sobě přitahuje pár Kyklopů, vrtící svými obřímí končetinami a mrkající jedním okem.

Je to jako ve snu. Pomalu sejdu z kopce. Až teď si mě začnou všímat. Ale nevypadá to, že bych jim nějak vadila. Právě naopak: „Pojď tančit sličná dámo.“ Chopí se mě jeden pohledný elf a já nesměle přikývnu. „Gurius jméno mé. A jakpak se jmenujete vy?“ Představí se elf a já zrudnu. „Laura, jmenuju se Laura.“ Řeknu a on mi věnuje svůdný úsměv. Netrvá dlouho a mé tělo se začne hýbat úplně samo. Tančím jako všichni kolem a nemusím se vůbec snažit. Je to kouzelné.

„A výměna partnerů!“ Křikne kdosi a Gurius mě roztočí. Trošku se mi zamotá hlava, když v tom mě ze zadu za boky uchopí vysoký chlapec, snad ještě pohlednější než byl Gurius. S rozdílem, že nemá špičaté uši, ale ze zad mu vyrůstá pár nádherných blankytných křídel. „Lauro, je mi ctí s vámi tančit.“ Políbí mi hřbet ruky a mně zaplesá srdce. Když skončí i tato písnička, sotva popadám dech. „Musím se napít.“ Omluvím se Rodrickovi, tomu vílímu chlapci a proderu si cestu mezi nejrůznějšími bytostmi. Zastavím se až u stolku s rudým punčem. Vezmu si do ruky křišťálový pohárek a naplním ho onou tekutinou. „Člověka jšme tu ještě neměli.“ Zašišlá kdosi za mnou a já se otočím. Stěží spolknou výkřik. Stojím tváří v tvář ohromné Kyklopce. Ta má na svém zeleném oplácaném těle zelené šaty, hrozící, že každou chvilku prasknou. Dívá se na mě svým jedním okem, které lemují dlouhé černé řasy. Na rtech nanesená vcelku tlustá vrstva rtěnky. „Ahoj“, pozdravím pořád vyděšená. Kyklopka se usměje, čímž mi odhalí dvě řady nažloutlých, místy až černých zubů. Též ke mně dolehne smrdutý zápach. „Jmenuji še Žirota. Pojď tančovat.“ Vybídne mě a než cokoliv řeknu, její mohutná ruka mě uchopí a vyhoupne si mě na rameno. Po nějaké době mi bylo ctí zjistit, že Žirota i přes svůj kapku znepokojující vzhled je hodnou a laskavou Kyklopkou.

Zbytek večera byl doslova kouzelný. Tančila jsem, smála jsem se, jedla jsem, popíjela jsem s ostatními punč. Bylo to jako v pohádce. Když v tom ke mně začal z dálky doléhat tlumený zvuk zvonku. Nechápatě se podívám na Guriuse, jenž zrovna vyprávěl nějaký vtíp. Zvuk začal sílit. Celý bál nadpřirozena se srazil dohromady a mě do sebe vtáhl vír nejrůznějších barev a obrazců.

S leknutím si sednu. Vypnu budík a začnu si v hlavě přemítat události poslední noci. K mé smůle to byl jenom sen. Žádní elfové, víly, skřítků kapela, Kyklopy ani kentauři. Mořské panny a všechno ostatní se mi jenom zdálo. Položím si ruku vedle sebe. Sáhnu na nějaký předmět. Vezmu ho do ruky a

prohlédnu si ho. Zalapám po dechu. V ruce totiž držím stejný křišťálový pohárek, ze kterého jsem pila.
Byl to sen nebo ne?